

נעם פרתום מצאתי אותי שמים

קווירטרפיה ספרותית

אני תוקעת את לשוני בחר התחת של הדכאון
ושולה משם את הספרות במלוא עליבותה
הבראשיתית - רירית, מכונצת וצונחת כמו
תינוק סמוק תבערה שאך עכשו נתק מהשליה.

כשאני מגיעה לנקדת הג' הדכאון מתפוגג,
צחחת הלדה של הספרות מתחלפת בגניחות ענג,
באדוות קול שקלכלן אקסטוזיט טהורה - והשיר נכתב.

כשאני תוקעת את לשוני בחר התחת של השיר
שנכתב זה עתה, זה מכבר - אני נכנסת לדכאון.
שיר כתוב הוא מצבת רגש. קבר אחים של תוכנות.
רגע חולף שקפא בזמן בצורת מפל מלים סטטי,

פרטיקולרי - אך מחזורי לאינסוף. גכה נפשית
שהעלתה ונקרשה. אין בכוחו של השיר מאתמול
לשכך מאום. השיר המרפא הוא תמיד השיר של היום.

כשאני תוקעת את לשוני בחר התחת של הספרות
אני שולה משם אגו קולקטיבי נפוח ומשעמם שספח
אליו הרבה רק ונוזלי גוף מלקוקי חנפה, ונרקסיטי
נרקסיזם גבולים, מיבשים, בעקר של גברים. מתים.

כשהספרות תוקעת את לשונה בחר התחת שלי
יש סחרחרת יוצרת. שטפון רטורי. אני שוכחת
שאין לי לא כסף ולא עבודה, שהחברים שלי

מרכזים בעצמם ולא מתפקדים, שדני חי רחוק
ממני באנטורפון, שאין לי איד לנסע לחו"ל, את כאבי

הכוס והכמיהה לסקס, שכל המשפחה שלי סכסוכים
חורכים וגשרים שרופים - והספרות נאני

מביאות לעולם את נקדת הג'י -
אורגזמה רועדת של הניה -
בדמות שיר.

שמים פיות

קראו לי אשה מדי, אשכנזיה מדי, ברגנית, מכשפה,
ולא מחיתי מלה מפי ולא נפלו עלי השמים
קראו לי מפרעת, תכתבי ספרים אבל למה להדביק את הפרצוף למסך
ביטניקית מסריחה חופרת פמיניסטית דוחה (לא
הייתי נוגע בה עם מקל) להכניס לכלא מיד
הם אמרו תעשי גבות דחוף
הוצאת לי את החשק לסקס עם גבות כמו שלך הם אמרו
מענין שהיא מראה רק את הפרצוף
אני אוהבת שמנות אבל כזו עוד לא ראיתי פרצוף קטן
גוף ענק הם אמרו
חולת נפש מתלהבת
אוקיגוס שופע שפכים, ביאה לדור
עתונות מהלכת על קבים
שירה זה לא
אפשר לקרא לאמנות שלה תאטרון, הצגה,
קולנוע אולי, שירה זה לא, היא טמאה
להיכלות השירה הנשגבים המחטאים של אלטרמן
שירה זה לא
אמרו גרפומנית של מוזיקת שפע
גשם מלל ריק, רק פילרים
שנסו נרית, פרפורמרית, מופיענית
שירה זה לא
כלה ביץ השצופית הזאת
אקסטרים בלי רוח
משפריצה שירה
זה לא

פתחו לי פיק כנו אותו טהר חרטום לעגו לי
 (בכיתי שעות עברית לא שפירה בעפוש
 אפסים במטה, אהובי מחבק מאחור) רצו לפגע
 אחלו שהסוסים מהבלטות בשיר שלי
 ירמסו אותי. במקום בלתי נתנת לע צי רה
 כתבו איזה מו ן רה צריך לפעל נגדך בקשירה
 להוריד לך איזה לטמה או סטירה
 ואז נראה מה קרה ואם בכלל תשארי
 בהכרה כשנעבר עליך בכרכרה. סורי על
 הבוטות אני ממש נגד אלימות זה פשוט
 יצר האמנות שפרץ מתוכי הם אמרו
 מה היא כותבת שירים ומספרת על הגברים
 שהיא מודינת אתם?! הם אמרו
 הסרטון הזה דוחה השיר הזה דוחה
 כמה אפשר? אמרו שמע ישראל
 עד לזה הדרך דרגו? אמרו
 שמנה מחליאה מכערת, זה הכל
 צטוטים אחד לאחד – אני לא משקרת, אמרו
 את פשוט פוצה מסכנה, התבל
 בלת במרשם, את מזניחה את הנשמה לטובת המוזיקה
 (כאלו שנשמה ומוזיקה הן דבר והפוכו בהכרח) ואין לך
 רגש הכל אצלך מגשם, אמרו את מפצצת מאהבה עצמית, הניחי
 לעצמך, תראי עולם, ולא נפלו עלי השמים
 וראיתי עולם והוא הלם בי והלם
 אשכנזיה מדי, אשה מדי, ברגנית, מכשפה,
 מפרעת, מתמתקת, ילדה פטפטנית, משחקתוה דבשנית, דלקות בשתן עטופות
 בתחבושות אלסטיות מרירות דם דבדבנים מסכרים הם אמרו ונסו
 לחקות לי את המשלב הלשוני, את המבע, את העגה, ירדו על התמות שמעסיקות אותי
 ולא מחיתי מלה מפי ולא נפלו עלי השמים נשארת אני – נעם – לא
 נפלו עלי השמים קרמתי עור שני
 רקמת שמים חדשה של עצמיות כחלה גלויה
 הבהיקה כזקיפי ואניצי דשא פשתן זקויים מבין סדקי נפשי
 נשפכה על גופי באלפי יציאות זהירות כחלחלות
 ונשארת אני במלוא עזי מצאתי אותי שמים
 אחת דולפת פעמונים כחלים, מגירה ערפל סגל
 מתאדה, זולגת גשם מעננים רבים ומתחלחלת

שְׁתוּיָהּ וּנְשׁוּמָהּ עַל יְדֵי פִיּוֹת רַבִּים וּקְהָלִים רַבִּים
מִפְּנֵי כִפְרִיחָהּ שִׁירִית בְּאָבִיב וְעֵדִין אַחַת שָׁמַיִם
פּוֹעֵמַת רוּחַ וּמִתְפַּעֵמַת, בְּפָנִים מְאֻכָּלִסִּים פְּצוּלִים
רַבִּים פְּנִיּוֹת רַבִּים סְטִיּוֹת הַשְׁתַּקְפּוּיּוֹת וּפְתוּלִים רַבִּים
פִּיּוֹת עוֹשִׂים בִּי מְנַאֲצִים בִּי מְעַרְצִים שׁוֹתִים בִּי (חֶלֶק
מֵהַפִּיּוֹת הָאֱלֹהִים שְׁלִי) וְלֹא נִפְלוּ עָלַי הַשָּׁמַיִם (כִּי אֲנִי עֲצָמִי
שָׁמַיִם) וְלֹא
הִתְנַפְצָתִי